

**CRIME
TIME**

**Alaston kertomus
mallimaailmasta,
addiktioista ja
selviämisestä**

**TOMI
SALAKARI
KING
OF
THE
STREET**

Tomi Salakari & Filip Muhonen

King of the street

Helsinki

© 2023 Tomi Salakari & Filip Muhonen
CrimeTime on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Kannen ulkoasu Matti Vartiala
Taitto Noora Ohvo
ISBN: 9789523824881
Painettu EU:ssa

SISÄLTÖ

9	-----	Alkusanat
11	-----	1
21	-----	2
30	-----	3
39	-----	4
50	-----	5
65	-----	6
76	-----	7
86	-----	8
96	-----	9
110	-----	10
119	-----	11
132	-----	12
141	-----	13
157	-----	14
171	-----	15
183	-----	16
193	-----	17
206	-----	18
218	-----	19
225	-----	20
235	-----	21
249	-----	22
258	-----	23
269	-----	Loppusanat

Alkusanat

Olen aina ollut levoton, sosiaalinen hörhö ja säätäjä, ja niiden ominaisuuksien avulla olen uinut kuin kala vedessä kaikissa tilanteissa ja kaikissa piireissä. Samoilla ominaisuuksilla olen ansainnut luottamuksen rikosmaailmassa, jossa sitä ei oletusarvoisesti ole juuri kellään.

Joka päivä joudun tekemään valinnan päihitteettömästä elämästä. Joka päivä valitsen todellisuuden: haastavan, hankalan, kivuliaan todellisuuden. En valitse päihitteiden tietä, joka viettelee ja sulkee minut unenomaiseen, kaunisteltuun ja epätodelliseen syleilyynsä, vetää minut pakomat-kalle todellisuudesta. Ankarassa todellisuudessa on elämä, se todellinen elämä, jota ei ole puudutettu tai taltutettu aineilla. Se vaatii rehellisyyttä, johon en aiemmin pystynyt.

Elämä on yrittämistä, oppimista, kehittymistä, epäonnistumista, virheitä ja anteeksiantoa. En ole vielääkään valmis, olen vasta matkalla. Kantapään kautta olen oppinut enemmän kuin olisi ollut tarpeellista, joskus epäonni on vienyt syviin vesiin ja joskus onni nostanut jälleen pinnalle. Kesti kauan tajuta, miten saan otteen elämästä, kuinka saan läheiset ja rakkaat ihmiset pysymään rinnallani – ja ennen kaikkea miten voin olla itse pakenematta, kun kaikki alkaa näyttää hyvältä.

Tämä tarina on mukailtu kertomus elämästäni. Olemme muuttaneet joitain tapahtumia, nimiä ja paikkoja suojellaksemme tiettyjen ihmisten yksityisyyttä ja siksi, että on tarpeellista kertoa tarina minun silmieni kautta ja kokemuksiini keskittyen. Tarinaani ja henkilöahmoani tukemaan olemme saaneet useita haastatteluita ihmisiltä elämäni varrelta. Niiden tarkoitus on taustoittaa kehitystäni ja myös avata toisen ihmisen silmin, millainen henkilö tuolloin olin.

Mukana on myös viranomaisen edustaja, Tohtori, joka on kirjassa käytettävästä lempinimestään huolimatta todellinen henkilö, joka aikoinaan johti tutkimustani ja omalta osaltaan auttoi minua ymmärtämään, millaiseen tilanteeseen olin itseni ajanut.

Sittemmin olen löytänyt elämälleni uuden suunnan, opiskellut ja auttanut syrjäytyneitä nuoria, ja tämä on olennainen lähtökohta myös tälle kirjalle. Elämäni on ollut aika erikoista ja johtanut usein epätodelliselta tuntuviin tilanteisiin. Elokuvallisuudestaan ja vauhdikkuudestaan huolimatta tämän kirjan on tarkoitus tarinan kautta auttaa ymmärtämään, kuinka ihminen päätyy valitsemaan aineet, miten viihdekäyttö voi johtaa päihdekoukkuun ja tärkeimpänä, kuinka rankasti ja peruuttamattomasti se muuttaa elämän ja pahimmassa tapauksessa tuhoaa sen. Olen Filip Muhonen ja tämä on minun tarinani.

1

Länsi-Helsinki. Kaupungin yössä katuja valaisevat lampujen nauhat loivat rihmastojaan pimeään maisemaan, mutta niiden valo ei yltänyt tänne. Punatiiliset seinän jäänteet muistuttivat metsän keskellä joskus sijainneesta tehtaasta. Tehdas oli ollut toiminnassa parikymmentä vuotta sitten, mutta nyt se oli vain turvapaikka yhteiskunnan hylkimille, päihderiippuvaisille, hetken helpotusta hakeville.

Parkkipaikan asfaltti oli halkeillut ja luonto tunki väkisin haperon pinnan läpi: siellä missä oli joskus ollut autoja, oli nyt kitukasvuisia pensaita ja laajoja läikkiä sammalta. Betoniporsaat ja osittain romuttuneet metalliaidat eristivät alueen muusta maailmasta.

Tynnyrituli valaisi vanhan tehtaan raunioita aavemaisesti leimuten. Sytytin tupakan ja nojauduin vaistomaisesti syvemmälle seinien kulmauksen muodostamaan varjoon. Tunsin karheen seinän nahkatakkin läpi. Paikoittain rautatangon jäänteet tunkeutuivat seinän läpi terävinä ja ruosteisina, ja maa oli täynnä paperiroskaa, bitumikaton palasia ja lasia. Punainen tiili oli muuttunut kosteudessa harmahtavaksi, ja osittain sortuneet seinät olivat kuin sodan jäljiltä.

Tupakan heikosti hehkuvan liekin lämpö tuntui poskilani. Kylmä tuuli puski vaatteiden läpi. Katsoin ympärilläni: tynnyrituli valaisi tummia hahmoja, tyhjiä kuoria, zombeja, jotka olivat kerääntyneet tulen ja valon äärelle kuin yöperhoset. Miten hitossa olin päätenyt tänne?

”Ne tietää sut, kytät halua sut, ne etsii jo sua.” Viesti Lahdesta oli tullut aiemmin päivällä. Tuttu kadulta oli törmännyt poliiseihin ja välitti minulle nyt tärkeän tiedon. Hän ei ollut minulle mitään velkaa, mutta kyttä vastaan taisteltiin aina yhdessä rintamassa, se oli osa maailman kirjoittamatonta koodistoa.

Adrenaliini virtasi kehossa, veren kohina ja sydämen lyönnit humisivat korvissa, ja siitä hetkestä eteenpäin tuntui, että jokainen kadulla vastaan tuleva oli siviilipukuinen kyttä. Ihmisten katseet porautuivat läpi ja tuntui koko ajan, että he tiesivät, kaikki tiesivät. Painoin katseeni alaspäin ja yritin näyttää normaalilta, mutta tuskin onnistuin. Kohta joku pysäyttäisi minut ja pelini olisi pelattu. En poikennut kämpillä, vältin tuttuja kulmia, häivyin saman tien enkä katsonut taakseni.

Vainoharhaisuus ja julkisten paikkojen välttely johtivat tänne, ja vaikka olo tuntui turvallisemmalta, täältä kytät varmaan etsisivät seuraavaksi. Lahdesta tieto oli takuulla kiirinyt jo Helsinkiin, kaikki jäljet johtivat tänne, näihin piireihin, näihin kuvioihin, verkot oli viritetty. Oli pakko päästä pois.

Olin viime viikot pyörinyt vakipaikoillani Kalliossa autuaan tietämättömänä kyttien tutkimuksista. Säätänyt, välittänyt, bilettänyt, pyörinyt tutuissa kuvioissa huolettomana kuten aina. Viesti Lahdesta romutti kaiken kuin huonosti rakennetun korttitalon. Ei tätä elämää koskaan suunniteltu kovin pitkälle. Elettiin päivästä toiseen, jos-

kus oltiin velkaa, joskus joku muu oli velkaa, aineita piti saada syystä tai toisesta, säättö ei loppunut koskaan.

Säättö kuvaa kaikkea, mitä aineiden parissa tapahtuu, ja siinä paineessa toimivia ihmisiä, jotka yrittävät selviytyä päivästä toiseen. Se sisältää myös epätoivon ja ahdingon, kaiken sen tuskan ja epävarmuuden, joka alkaa heti aamusta. On otettava aineita, jotta kykenee sietämään itseään ja alamaailman todellisuutta. Sitten on perittävä muiden velkoja ja hoidettava omiaan joko rahalla tai erilaisilla toimituksilla ja työsuorituksilla. Aineet ovat yksi maksuväline ja kiertävät kädestä toiseen.

Yksikään päivä ei ole toisensa kaltainen, vaikka aamulla ensimmäisenä mielessä on asioiden hoitaminen. Yleensä kaikki on sovittavissa ja velkojen suuruus määrää tehtävien laadun. Päivän päätteeksi sitä toivoo, että aineita jäi jäljelle, jotta pystyy bilettämään ja turruttamaan kaiken näkemänsä ja kokemansa. Aamulla sama oravanpyörä alkaa alusta, ja jokainen, joka väittää pystyvänsä pitämään sen kaiken kontrollissa, valehtelee. Niin tein minäkin.

Siitä hetkestä lähtien kun sain viestin Lahdesta, välttelin kaikkia tuttuja ja kiersin huumeluolat kaukaa. Myös jokainen frendi oli potentiaalinen uhka. He tekivät uskottomia asioita yhdestä piikistä tai yhdestä tabusta. Alamaailman luottamus on erikoinen asia: se perustuu velkaan, pelkoon ja painostukseen, mutta jos oma perse on tulilinjalla, kaikki on ostettavissa. Alamaailmassa mikään ei lopulta ole pyhää, ja moni valitettavasti maksaa lopulta siitä hengellään.

Itse olin saavuttanut luottamuksen, koska minun kauttani jäljille ei päästy, koska minä en laulanut kenestäkään ja koska lopulta kuitenkin pysyttelin kovimmista

kuvioista sopivasti syrjässä, kuuluin ikään kuin sisustukseen, olin vakiokalustoa ja säädin siinä sivussa omia juttujani.

Kiinni jäämisen mahdollisuus kasvoi joka minuutti, mutta yhden kätkön kävin suurella riskillä ratsaamassa. Sieltä sain rahaa pakenemiseen ja selviytymiseen, ja uskoin pärjääväni, kunnes pääsisin riittävän kauas. Onneksi päällä oli lisäksi juuri saatu maksu kamoista.

Mutkaa eli asetta ei voinut kanniskella mukana. Siitä oli pakko hankkiutua eroon, joten piilotin sen toiseen kätköpaikkaan, jota ei aiemmin ollut käytetty. Kokemattomallakin rivikytällä olisivat hälytyskellot soineet, jos olisin jäänyt asean kanssa kiinni. Rutiinipysäytykset olivat arkea, mutta ne onnistuivat usein puhumaan omaksi edukseni. Nyt seitti kiristyi, ja minusta oltiin tekemässä esimerkkiä. Onni olikin kestänyt jo uskomattoman pitkään.

Ryhtäsin tyhjän röökiaskin ja heitin sen muiden roskien sekaan. Tähyilin jatkuvasti tehtaan pihaan johtavaa tietä, joka liittyi kauempaan vilkkaasti liikennöityyn katuun. Odotin koko ajan, että näkisin hälytysajoneuvon valot ja kytät tulisivat lyhdyt loistaen tyhjentämään paikaa, se näkyisi ja kuuluisi kauas.

Poistuin tynnyritulen liekkien valaisemalta pihalta metsän reunaan, vilkaisin vielä kerran taakseni ja siirryin metsän pimeyteen haparoiden. Etenin hitaasti ja varovaisesti, tynnyrituli ja tehtaan jäänteet jäivät taakseni, edessäni avautui Länsiväylän liittymä.

Pysähdyin kallioleikkauksen päälle, jossa matala aita seurasi jyrkkää rinnettä alas jalkakäytävälle. Hidastin hengitystäni ja kuuntelin ympäristöä. Aamuyöstä autio risteys tuntui turvattomalta, ihmismieli tekee pelosta ja jännityksestä tepposia ja muuttaa viattomat tilanteet

vaarallisiksi. Katsoin molempiin suuntiin ja odotin koko ajan kyttiä ja sinivalojen välkettä.

Laskeuduin aidan viertä jalkakäytävälle ja etsin sillan tukirakenteista itselleni suojaisen paikan, josta näkisin tien molempiin suuntiin riittävän pitkälle. Mietin monta kertaa, mitä tekisin ja millä liikkuisin. Maasta olisi päästävä keinolla millä hyvänsä, ja lentokenttä oli vielä mahdollinen vaihtoehto ennen kuin kuvani koristaisi jokaista uutista. Minun oli päästävä mahdollisimman kauas. Se riski oli otettava, sillä jos jäisin pakoilemaan Euroopan rajojen sisäpuolelle, kaikki muuttuisi moninkertaisesti hankalammaksi. Kyttien lonkerot ulottuivat hämmentävän pitkälle, ja lisääntynyt yhteistyö maiden välillä teki tilanteeni tukalaksi. Taksilla pääsisin kentälle nopeasti, liftaaminen taas olisi riskialtista, mutta kummassakin tapauksessa joku muistaisi. Joku muisti aina.

Jokin kuviossa edelleen ihmetytti. Kun toimii pitkään lain ulottumattomissa, jossain vaiheessa alkaa kuvitella, että on voittamaton ja että saa säätää vaikka kuinka paljon ilman kyttien kiinnostusta. Sitä luottaa liikaa ja luottaa väärin tyyppeihin. Jossain vaiheessa joku potkii kuitenkin mattoa jalkojen alta.

Kyttiä ei ollut tähän asti kiinnostanut, mitä tein. Bisnes oli kasvanut, ja välitin aineita useammassakin kaupungissa yhä isommille tahoille. Lopulta olin suuttanut väärät ihmiset ja jäljilleni oli päästy, niin siinä kai oli käynyt. En itse asiassa edes tiennyt, miksi jäljilläni oltiin, ehkä nimeni oli vain noussut liian usein esiin, kun nistejä ratsattiin.

Aamun sarastuksessa linja-auton takaosassa istuessani torkuin unen puutteesta ja tähysin koko ajan vaistomaisesti risteyksiä odottaen virkavaltaa ja pysäytystä, aivan kuin

jokainen kyttä olisi tiennyt, mihin olin menossa tai kuka edes olin.

Kytät etsivät Ville Muhosta, mutta todellisuudessa sen nimistä kaveria ei ollut edes olemassa. Se oli nimi lapsuudesta, varjo, he etsivät varjoa, jota ei ollut olemassa. Nyt olin Filip Muhonen, jonka perässä ei ollut KRP, huume-poliisi tai Interpol. Poliisilta sain sittemmin lempinimeni King of the Street – cannot catch, cannot grab.

Matka jatkui Töölön matkatoimiston kautta lentokentälle, New Yorkiin ja sieltä Floridan Miamiin. Oli vuosi 1992, paljon oli koettu, paljon oli takana, mutta tarina oli vasta alussa.

Lentokone nousi pilvien yläpuolelle, mutta nousun turbulenssi ja mekaaninen tärinä eivät helpottaneet. Vartalo-ni tärisi, kylmä hiki kihosi otsalle ja lantiovyö oli kuin kettinki vatsan ympärillä. Aurinko paistoi sivuikkunasta häikäisevän kirkkaasti. Yritin rauhoittua ja löytää penkistä hyvän asennon siinä onnistumatta.

Joku sanoi joskus, että älä vedä kamaa, jota myyt, mutta se joku ei ymmärtänyt, millainen maailma se on. Addiktio oli jo minussa. Siihen ei sorruta, siihen ei kasveta, vaan se on osa itseä, ja väärät valinnat vapauttavat pahimmat pelot ja oireet. Siitäkään ei ole apua, että alamaailman eri tasoilla painajaisensa kohtaa joka päivä tavalla tai toisella.

Pahimmat jutut olivat kuin kauhuelokuvista, ja hyvinäkin päivinä kuolema, sairaudet ja väkivaltainen vallankäyttö olivat aina läsnä. Kellään ei ole niin paksua nahkaa, ettei se vaikuttaisi. Vapaita ovat korkeintaan antiikkipöytänsä takana istuvat isot pomot, jotka jakavat käskyjä mutta eivät koskaan todellisuudessa näe, mitä kentällä tapahtuu.

Minun aineiden käyttöni oli toki alkanut jo paljon aiemmin, mutta alamaailman kauhun tasapaino ei sitä tietenkään helpottanut. Addiktio ohjaa elämää, vaikka itse kuvittelee olevansa ohjaksissa. Yhtäkkiä sitä on riippuvainen aineista, riippuvainen keikoista, riippuvainen kontakteista, riippuvainen jännityksen tuomasta adrenaliinista. Oravanpyörä on loputon, eikä sen rikkominen onnistu yksin ilman apua.

Lentokone oli kuin peltipurkki, kuin ahdas suljettu osasto – eli ei paras paikka olla, kun aineiden vaikutus haihtui. Menneisyyden haamut hyökkäsivät päälle, ja kaikki se, mitä välttelin ja puudutin aineilla, iski vasten naamaa pahimpien painajaisten lailla.

Kentällä olin saanut vaihdettua istumapaikkani puolityhjän koneen takaosaan ja lähelle vessaa, jossa kävin yhtenä hengittämässä paha oloani pois. Oksensin ja puuskutin heikkona väsymyksestä, peilistä katsoi kalmankalpea ja hutera mies. Mies, joka vältteli lentoemojen katseita. Vittu, tästä oli vain jotenkin selvittävä, paha olo lainehti päälle yhä uudelleen. Olin matkalla Jenkkilään, eikä riskiä aineiden kuljettamisesta voinut ottaa. Niitä ei voinut ottaa mukaan eikä niitä saanut helposti matkalta, joten jotenkin oli vain päästävä kaikesta yli.

Lopulta lentoemot saivat ruoan ja juomat jaettua. Vedin muutaman tiukan paukun pahinta tärinää helppottaakseni sekä kourallisen vahvoja särkylääkkeitä kyyti-pojaksi, niihin minulla oli resepti ja ne sain mukaan koneeseen. Suljin ikkunan, josta pilvien yläpuolella loistava auringonvalo iski silmiin kuin hitsausliekki.

Väsymys ja tärinä muuttuivat vähitellen uupumukseksi, ja viimeisinä hetkinä ennen nukahtamista kuulin äänen, joka kuiskasi: ”Kaikki on hyvin, älä pelkää, kaikki

on hyvin.” Tuo ääni oli tuskallinen muisto menneisyydestäni.

Makasin sängyllä tuskissani aineiden aiheuttamassa horkassa ja tunsin miehen käden silittelevän alastonta vartaloani. Kavahdin kosketusta, tunsin pahaa oloa ja kyyneleet valuivat poskilleni.

”Kaikki on hyvin. Rauhoitu nyt, kaikki on hyvin. Mä pidän huolen susta. Mä pidän huolen susta”, Carl-Christian hoki huolestuneena, kun nyhkytykselleni ei tullut loppua.

Hän oli vaikutusvaltainen ja rikas mies, jota kaikki katsoivat ylöspäin, hän oli aina siellä missä tapahtui. Minä luulin, että hän näki minussa uuden mallimaailman tähden, mutta uuden lelun hän minussa näki, pojan jota vilpittömydessään saattoi käyttää hyväksi. Aineita, kehuja, sairait määrät rahaa ja lupauksia tulevasta. Identiteetti vielä kehittymättä, vaikutuksille altis. Lelu, jonka voisi kasvattaa haluamansa kaltaiseksi. Sellaisen hän halusi ja sellaisen hän minusta sai.

Viemäriin valuva vesi värjäytyi punaiseksi, valuin verta ja nojasin seinään, uupumus painoi alleen. Suihku ei puhdistanut. Yritin hangata kaikkea pois, pestä itseni yhä uudelleen. Pisarat takoivat vartaloani lyijynraskaina. En kyennyt liikkumaan. Sammutin suihkun ja istuin nurkkaan. Tunsin viileän seinän ihoani vasten.

En muista tarkkaan, mitä aineita vedin tai mitä tarjottiin, vedin kaikkea mitä eteeni tuotiin. Olin lyhyessä ajassa saanut Carl-Christianilta valtavasti apua matkallani muotimaailman huipulle. Janosin huomiota. Muodin ja menestyksen vääristyneessä ja huumaavassa maailmassa riitti kehuja, kiroja ja varsinkin aineita. Tunsin itseni ku-

ninkaaksi, huomion keskipisteenä oli voimallista olla. Se lämmitti, mutta vain hetken.

Moni on kuullut tarinoita muotimaailman vitsauksista ja huumehuuruista, mutta jos niitä asioita ei ole kokenut itse, ei niitä voi täysin ymmärtää. Sen kaiken keskelläkin sitä kaunistelee, peittelee ja vähättelee. Ne piirit, ihmiset ja kaikki kokemukset olivat kuin pumpuliin peiteltyä pahaa unta, jonka joka aamu huomasin kauhukseni olevan sittenkin totta. Noiden aikojen traumat kasvoivat hiljaa piilossa sisälläni, kunnes olivat valmiit purkautumaan varoittamatta kuin nukkuva tulivuori.

Niinhan me ihmiset teemme, pyrimme kätkemään syvimät tunteemme. Jos joku kysyy, miten menee, lähes aina vastaus on vähättelevä ”ihan hyvin”. Se kuuluu kai ihmisluontoon: liukkaalla kelillä kaatuva tarkistaa ensimmäisenä, näkikö kukaan. Vaikka olisi sattunut pahasti, hän ei halua muiden näkevän auttamisen vaivaa. Se ajatusmalli on takuulla tappanut maailmassa monta viatonta ihmistä.

Kun huomaa vetäneensä koko elämänsä viemäristä eikä tiedä miten nousisi takaisin pinnalle, epätoivon määrä on jo ylittänyt sietokyvyn. Tilalle on astunut pohjaton häpeä, kuula kalloon, mitä väliä. Pahimpina aikoinani millään ei oikeasti ollut mitään väliä: liian pitkään turrutetut tunteet olivat sellaisen lukon takana, että itsemurha ei olisi tuntunut missään. Se olisi ollut samanlainen valinta kuin se, mitä tänään syödään lounaaksi.

Elin elämäni kuin robotti. Katsoin kaikkea ulkopuolelta kuin viihdettä, elokuvaa. Rikkaan miehen kartanossa oli joku muu, en minä.

Suihkun jälkeen valkoinen pyyhe tahriintui vereen, peilistä katsoi kalpea raunio. Silmät olivat punaiset, verestävät ja vetiset, ja huumeiden aiheuttama krapula

sekä tuska yön jäljiltä tuntuivat ympäri kehoa. Osa mustelmista näkyi jo, kyljen mustelmiin sattui joka kerta kun hengitin. Se ei ollut normaalia eikä luonnollista. Se oli väkivaltaista, seksuaalista valtataistelua, ja minä olin uhri.

Olin alaikäinen ja saanut paljon rahaa ja mainetta, mutta niin kalliilla hinnalla, etteivät aivoni jaksaneet käsittää sitä. Turtumus astui tilalle, tiesin ainekätkön Carl-Christianin WC:ssä ja vedin viivan. Ei mitään väliä – oikeasti *oli* väliä, mutta kun aine alkoi vaikuttaa, en enää tuntenut sitä.

Odotin ikuisuudelta tuntuvan ajan ja toivoin Carl-Christianin poistuneen. En halunnut kohdata häntä, mutta siellä hän yhä oli. Keräsin vaatteeni hiljaisuuden vallitessa ja tunsin hänen tuijotuksensa. Poistuin mahdollisimman nopeasti.

Ulkona putosin polvilleni, tuska ja rintakehää painava ahdistus saivat hengen salpautumaan, mutta enhän se ollut minä vaan joku muu, kuori vain. Mitä tuo poika teki, sehän itki, miksi se itki? Miksi lahjakkaasta ja urheilullisesta pojasta tuli tällainen?

Alaston kertomus mallimaailmasta, addiktiosta ja selviämisestä

Suomalaisen miesmallin tositarina vääristä valinnoista ja selviytymistaistelusta huumeiden ja addiktioiden vallasta.

Filip Muhosen (s. 1970) sosiaalinen luonne avasi komealle nuorukaiselle ovet mallimaailmaan. Tie vei nopeasti Yhdysvaltoihin ja sieltä värikkäiden vaiheiden jälkeen takaisin kotimaahan. Filip sai nähdä jetsetpiirien glorian, mutta joutui samalla kokemaan muotimaailman synkimmät puolet huumeineen ja hyväksikäyttöineen.

Pian päihteet täyttivät Filipin koko elämän, ja lavea tie erotti hänet läheisistään. Poliisi tunsu Filipin nimellä Katujen kuningas, mutta ei saanut häntä koskaan kiinni eikä tilille teoistaan.

Vasta vuosia kestäneen huume- ja rikoskierteen jälkeen Filip kykeni ottamaan elämänsä haltuun. King of the street on hänen selviytymistarinsa.

Suomalainen elokuvaohjaaja ja dokumentaristi Tomi Salakari kokosi Filipin tarinan esikoiskirjaansa.

ISBN 978-952-382-488-1

KL.99.1

**CRIME
TIME**